

время ще прѣмине, или поне не ще совѣмъ да мя обори; никога не ще ми похыти блаженство-то. Негова-та веселость трая дори до послѣдній часъ на живота му.

Когато говореше Теофилъ, пристѣпи слуга отъ начальника и подаде му едно писмо. Теофилъ го распечата съ голѣмъ тихость и прочете:

„Любезный ми друже Теофиле! Азъ ты много прѣгорчихъ, зачтото хванѣхъ вѣрѣ на единъ твой клеветникъ, на когото коварство-то ся откры, и твоя-та невинность уцѣлѣ. Азъ ся каж сега за своето легковѣрие и молѣ да простишь твоего начальника, който ты почита.“

Не ли ти думахъ, сосѣде, извыка Теофилъ. откакъ прочете писмо-то, че начальникъ-тъ е чловѣкъ правъ, и че не сѣмъ паднѣлъ въ голѣмъ бѣдѣ? Но ако, да речемъ така, не бы можалъ да открые той на клеветника ми злобѣ-тѣ, и ако бы го побѣдилъ гнѣвъ-тъ му да издаде противъ мене еждъ своеволенъ, който да растури счастье-то ми; въ такъвъ случай быхъ окаявалъ и него и клеветника ми: него, зачтото ся е далъ легковѣрно да го излѣжатъ, клеветника—за злобѣ-тѣ му; а самого себе щехъ да считамъ като поблагополученъ и отъ двама-та, ако да быхъ былъ и въ темницѣ и во веригы. Видите, дѣца мои, что е чиста